

HET SPOOK IN LOKAAL 7

MUZIEKVERHAAL

Het is de eerste avond van de herfstvakantie. Freek heeft de hele dag bij zijn opa doorgebracht. Dat doet hij altijd als het vakantie is. Nu zit hij achterin opa's oude, rammelende auto, onderweg naar huis.

In het straatje van de muziekschool moeten ze even wachten. Een vrachtwagen die al even oud en roestig is als de auto van opa, manoeuvreert achteruit door de straat, en rijdt rakelings langs de geparkeerde wagens. Stel je voor dat...

Terwijl opa met z'n benige vingers op het stuurwiel trommelt, glijdt de blik van Freek opzij, over de lege speelplaats van de muziekschool. Vreemd hoe stil het daar nu is, als je bedenkt hoeveel kabaal ze er vorige week nog met de hele klas hebben gemaakt, tijdens de pauze. Toen krioelde de hele speelplaats van de kinderen. En het geluid van al die muziekinstrumenten, dat van alle kanten over de speelplaats klinkt... Freek houdt er wel van!

'Oei. Straks thuis nog wat sax oefenen', denkt hij. Want na de vakantie is er een klasconcert. Freek maakt zich daar wel wat zorgen over: spelen voor publiek is niet z'n ding. Al is het applaus achteraf natuurlijk wel leuk.

Plots gaat Freek rechtop zitten. "Opa, opa, kijk! Er brandt een lichtje helemaal achteraan, in de hoek van de speelplaats! Dat moet in lokaal 7 zijn"

"Dat zal het Spooklichtje zijn," gromt opa. "Elke schoolvakantie gaat 's avonds in de academie wel ergens het licht aan. Toch is er niemand. En als je het licht uitdoet, gaat het vanzelf ergens anders weer aan. Niemand weet hoe lang dit al duurt, maar het spookte al in de muziekschool in de tijd dat ik er als kind zelf pianolessen kreeg!"

Freek blijft naar het lichtje kijken tot de vrachtwagen eindelijk om de hoek verdwijnt, en zij weer verder kunnen rammelen – eh, rijden. Maar er is verder niets te zien.

De hele avond spookt het lichtje in lokaal 7 door zijn hoofd; en het verhaal van opa laat hem niet los. Van saxofoonspelen komt maar weinig in huis, en wat eruit komt, is eigenlijk niet om aan te horen. Ook in z'n bed komt hij niet tot rust, het duurt nog een hele tijd voor hij in slaap valt. Maar intussen bedenkt hij een plan.

De volgende avond brengt opa Freek weer weg met z'n rammelkar. Hij mag een nachtje bij Sammy logeren. Sammy zit in dezelfde klas als Freek en ze zijn al sinds de kleuterklas beste vrienden.

Als Freek aan Sammy alles verteld heeft over het spooklichtje in lokaal 7, is die helemaal opgewonden. De muziekschool is vlakbij, om de hoek, maar toch heeft hij het lichtje nog nooit gezien. En dat er in de muziekschool iets vreemds aan de hand was, heeft z'n mama hem nooit verteld. Maar die is ook zo bezorgd... Ze zegt de hele tijd alleen maar: 'pas op', 'kijk uit', 'voorzichtig', 'zul je goed opletten, lieve jongen?'

Tja. Moeders!

Freek en Sammy spreken af dat ze samen op onderzoek uit zullen gaan. Zo snel mogelijk. Met een smoes ("we gaan voetballen op het pleintje") vliegen ze na het eten de deur uit.

Wat denk je dat Sammy's moeder hen nariet? ...

Het is al bijna donker in de straat, en erg stil. Sammy kent een achterpoortje om op de speelplaats te komen. Het piept vreselijk als je het open doet. Dan staan ze op de speelplaats.

"Zo'n lege school heeft toch iets akeligs," bedenkt Freek. "Ssst," sist Sammy terug. Heel voorzichtig, bijna op hun tenen, gaan ze samen verder.

"Kijk, het lichtje," fluistert Sammy. Ze sluipen naar het verlichte raam en piepen over de rand.

De klas is leeg. Aan de piano, met z'n rug naar het raam, zit een klein, bleek jongetje. Z'n hoofd hangt naar beneden, en z'n magere handen liggen slap op z'n knieën. Best wel zielig.

Freek en Sammy kijken elkaar aan en sluipen naar de deur. Supertraag en héél voorzichtig duwt Freek de klink naar beneden; het ding piept gelukkig niet. Of toch bijna niet... Dan zijn ze binnen.

"BANG"

De deur valt in het slot. De vreemde jongen draait zich om en kijkt hen aan. Freek en Sammy kijken terug, stil als standbeelden. De haren in Freek z'n nek komen overeind als hij beseft dat hij dwars door de jongen heen kan kijken.

"Wie zijn jullie?" De vreemde jongen heeft een erg hoge stem. Hoog en scherp. Zo'n beetje als wanneer je met je vingernagel per ongeluk over een schoolbord krast.

"Ik ben... – ahum - ik ben Sammy, en dat... euh, dit is Freek," Sammy, die anders zo vlot babbelt, komt bijna niet uit z'n woorden: "Wat... euh... Sorry... euh... Wie ben jij?"

"Ik ben Cas? Ik ben een spook. Omdat jullie mij gezien hebben moeten jullie hier blijven tot je me geholpen hebt!" Freek moet zijn best doen om z'n handen niet tegen z'n oren te drukken; zo hoog en snijdend klinkt Cas zijn stem.

"Jij kan ons niets doen," zegt Freek zo beslist als hij kan. Hij probeert z'n stem zo laag mogelijk te laten klinken, als een echte man. 'Jij kan ons niet doen'. En om dat te bewijzen wil hij de deur terug open trekken. Maar die zit potdicht. Er is geen millimeter beweging in te krijgen. Kwaad slaat hij met zijn vuist tegen het hout.

"Hoe komen we hieruit?" Nu is hij pas echt bang, en dat klinkt al heel wat minder stoer. "Hoe komen we hieruit?"

Cas komt dichterbij. En als je al twijfelde of hij een écht spook was: dat is hij zeker wel hoor. Want hij stapt niet; hij zweeft!

"Ik spook al heel lang op deze muziekschool. Ik wil muziek leren maken, net zoals iedereen hier. Daarom oefen ik 's avonds en tijdens de vakanties, als alles hier leeg en rustig is. Maar het lukt me

niet. Ik bak er niets van. Als jullie mij kunnen helpen, laat ik jullie gaan. Beloofd!”

Freek wil eigenlijk vragen hoe ze er zeker van kunnen zijn dat Cas te vertrouwen is. Maar hoe vraag je zoiets aan een spook? Voor hij z'n mond open kan doen, roept Sammy al “OK!”, en stommelt op de piano af. Die wil hier duidelijk zo snel mogelijk weg. Freek eigenlijk ook. En daar is maar één manier voor: leer het spook spelen!

Maar dat is moeilijker dan je zou denken!

In het volgende uur doen de beide vrienden – en Cas – hun uiterste best.

Maar hoe hard Cas zich ook concentreert, hij kan een instrument niet langer dan twee tellen echt aanraken. Twee tellen lang gaat het goed, en kunnen zijn vingers hier en daar een toets indrukken.... Maar dan wordt hij weer helemaal doorzichtig en gaat z'n hele spokenlijf dwars door de piano heen. En dat is echt niet om aan te horen...

Daarna moet hij een paar minuten uitblazen, want die eerste, mooie nootjes, hebben alles van hem gevraagd.

Het wordt een echte uitputtingsslag. Freek en Sammy nemen het spook mee door de hele muziekschool. Ze gaan in elk lokaal op zoek naar een instrument waarop 'het' wel zal lukken...

Twee tellen piano, maar dan...

Twee tellen saxofoon, maar dan...

Twee tellen viool, maar dan ...

Twee tellen dwarsfluit, maar dan ...

En dan gaan ze verder: deur in, deur uit.

Licht aan, licht uit.

Twee tellen gitaar...

Twee tellen fagot...

Twee tellen harp...

Twee tellen orgel...

Twee tellen triangel... en twee tellen vibrafoon, of is het een marimba?... de pauken dan...

Maar nooit houdt Cas het langer dan twee tellen vol. Hij wordt steeds ongeduldiger, en bozer.

Twee tellen klarinet... en twee tellen contrabas...

Hoe langer ze onderweg zijn, hoe woester het spook wordt.

Hij laat de deuren hard dichtslaat, en de ramen rammelen. En overal in de school gaan lichten aan en uit. Er is geen twijfel meer. Straks weet de hele stad het:

“Het spookt op de muziekschool.”

“Wwaaaaah!”

In klas 2 staat de kast van de blokfluitmeester.

Twee tellen blokfluit... Weer niet gelukt.

Even uitblazen.

Volgend lokaal.

Het duurt steeds langer voor Freek en Sammy een ander instrument kunnen vinden.

In klas 4 gooit Cas zomaar een hoge ijzeren kast omver, waar vanalles uit komt gerold en gestuiterd.

Twee tellen cello...

Twee tellen djembé...

“Sammy,” fluistert Freek, “Weet jij nog iets?” Maar Sammy kijkt enkel bang terug en knikt van nee.

Om tijd te winnen trekt Freek een andere kast open.

Daarin staat alleen een klein, bruin doosje.

Aan de spinnenwebben te zien is het al heel lang niet meer gebruikt.

“Wat heb je?” piept Cas ongeduldig. Freek springt snel opzij. Het spook buigt zich naar voor, concentreert zich en opent het deksel.

Als vanuit het niets stijgt er een melodie op. Een zacht, fijn, vrolijk muziekje.

“Een muziekdoosje,” zegt Sammy verwonderd. Cas gaat helemaal op in de muziek en begint zelfs mee te neuriën. Dat klinkt wel aardig, en in ieder geval niet meer zo schel.

En terwijl Cas zo zit te genieten... “Nu! Lopen!” roept Freek. Hij trekt Sammy mee, en samen donderen ze de klas uit en hollen ze over de speelplaats, de school uit. Het ijzeren hek trekken ze haastig achter zich dicht.

Ze blijven rennen tot ze terug bij Sammy thuis zijn.

Daar duurt het nog minstens een half uur voor ze weer op adem gekomen zijn. De mama van Sammy weet niet wat ze ervan denken moet: “Jongens toch, ik had nog zo gezegd dat jullie voorzichtig moesten zijn?” Maar wat er die avond precies gebeurd is, komt ze nooit te weten. Pfff. Moeders!

Het spooklichtje is na die dag nooit meer gezien.

Maar als je heel stil bent en goed luistert, en als de wind in de goede richting zit, dan kan je een heel zacht, fijn, vrolijk muziekje horen... Het komt uit lokaal 7.
